

никакво зло, ний сме всички тукъ!» Стражаря поискалъ свѣтило, зате кълъ се въ тъмницата и исплашенъ припадналъ при позѣтъ на Павла и Сила. «Господа мои! Що да направа азъ, за да се спаса?»—Вѣровай въ Господа Исуса Христа, и ще се спасишъ ти и всичкии твой домъ, казали му апостолитѣ. Той ги повикалъ при себе си, омилъ ранитѣ имъ, и незабавно се кръститъ самъ и домашнитѣ му. На другия день градскитѣ начальници като се размислили, проводили при тъмничний стражаръ да отпустне апостолитѣ, нъ ап. Павелъ казаль «насъ римски граждани, безъ съдъ все народно биха ѝ хвърлиха въ тъмницата, а дори сега ни пуцатъ? Не нека дойдатъ и сами да ни извадятъ.» Начальницитѣ се испоплашили дошли въ тъмницата, извинявали се предъ апостолитѣ и ги молили да си отидатъ изъ градътъ. Въ Солунъ апостолитѣ имали голѣмъ успѣхъ въ градътъ, нъ много претърпѣли отъ невѣрнитѣ Иудеи. Въ Верия Пудентъ се показали по-добромислени и по-благородни отъ солунскитѣ: они съ усърдие изслушали проповѣдта апостола и внимателно разглѣждали священнитѣ книги, съгласили се тий съ словата апостолски. Мнозина отъ повѣрвалитѣ е имало знатни гръци—мъже и жени.

Като дошелъ въ Атина, св. ап. Павелъ и видѣлъ множество идоли, възмутилъ се духомъ. Той проповѣдвалъ испърво въ юдейската синагога. Подиръ катадневно бесѣдувалъ на площадта съ всѣкого когото срѣщаль. Нѣкои отъ епикурейскитѣ и исторически философи влизали съ него въ учени преширни. Епикурейцитѣ¹⁾ съ отвращение се питали единъ другъ за ап. Павла: Что иска да каже тоя празднословъ.

Стоицитѣ²⁾ сжщо полупрѣзрително говорили за апостола: вижда се той проповѣдва за чужди божества. Обаче проповѣдта на св. апостола на мнозина се показала достийна за внимание и го поканили въ Ареопага.³⁾ Тукъ св. апостолъ предъ очитѣ на всичкии образованъ миръ, произнесълъ рѣчь, която въ пълна мѣра показва величието на неговитѣ дарования естествени и благодатни и за всичкии врѣмена служи образецъ на християнската проповѣдъ. «Атиняни! по всячко виждамъ, че вий сте е особено набожни; защото, като ходихъ и разглѣдвахъ вашитѣ святини, азъ намѣрихъ и такъвъ жъртвенникъ, на когото бѣше написано: на а незнайнийтъ Богъ.» Тогава, когато вий незнайци, почитате, азъ ви про-

1) Епикурейцитѣ (кака се наричали по името на философа Епикура) се отличавали съ невѣрие: Богове или съвсѣмъ нѣма, по тѣхно мнѣние, или тий ѝ — само сж празни и безгрижни зрители на мирътъ. Всичко на свѣтътъ зависи отъ случаи: душата на човѣка изчезпува заедно съ смъртъта на тѣлото. Цѣльта на живота — удоволствието. На такива мъдрецъ, дѣйствиелно не могла да се хареса проповѣдта за Распятитѣ на кръста.

2) Стоицитѣ (се тий наричали отъ стълбоветѣ на това здание, гдѣто училилъ основателтъ на тѣхната школа философъ Зенонъ) учили, — що всичкии мирътъ е живо сжщество; душата човѣческа е като че ли преходаща часть или пакътъ е проявление на всемирната душа на божеството. Най-високото въ човѣка — е разсъдѣка. Който дѣйствова по съображенията на разсъдѣка, той е добродѣтеленъ и дълженъ е да бѣде прѣзъ всичкии случаи покоенъ и счастливъ. Гордостъта на стоицитѣ е така сжщо противна на духътъ на евангелието, както и и распушенностьта на епикурейцитѣ.

3) Ареопагъ (отъ гръцки значи хълмътъ на Арея — богъ на войната). а). Тукъ се намирало висето сѣдебно мѣсто, отъ което наглѣждали за изпълнението то на законитѣ, нравитѣ и богослужението.